

19. évközi vasárnap 2011.

Bevezetés

A mai, 19. évközi vasárnap evangéliuma a viharba került bárkáról, s a háborgó tenger lecsillapításáról szól. Az élet tengerén bizonyos értelemben mi is gyakran kerülünk viharba. Ilyenkor mi is megrémülünk. A kérdés csak az, hogy kitől várjuk, illetve kérjük a vihar lecsendesítését, megmentésünket. Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirie litánia

Jézus Krisztus! Add meg nekünk, hogy az élettengerének viharai soha se bénítsanak meg bennünket. Uram irgalmazz!

Jézus Krisztus! Add meg nekünk, az élettengerén viharban szenvedőknek, hogy mindig Hozzád forduljunk segítségért! Krisztus kegyelmezz!

Jézus Krisztus! Add, hogy akiket az élettengerének viharából kimentettél, mindig hálásak legyünk Neked. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Olyan történetet hallottunk a mai evangéliumban, melyre azt mondják sokan, hogy mese az egész. A vízen sokféleképpen lehet járni. De az embernek legalább egy szörfre szüksége van, hogy tartósan, mintegy járni tudjon a mélyvíz felszínén. De ehhez is kellene még a tarajos bukóhullámok is.

A Bibliában, a vízenjárás története több változatban is szerepel. Mindegyik elbeszélésben azonos, hogy a vízenjárás a Genezáreti tavon történt, és Jézus és Péter kiemelten szerepelnek ebben a történetben.

Nem tévedünk, ha azt mondjuk, hogy az egész történet az Egyház és a krisztushívők sorsát szem-

lélteti. Erre már a szinte kortárs Lukács is utal, aki szintén elbeszéli ezt a történetet, de hozzáteszi: „**éjszaka volt, a sötétség hatalmának órája**”. S tudjuk, hogy a Biblia kinek a tevékenységét mondja a sötétség órájának.

Ha csak nagyvonalakban tekintjük át Egyházunk történetét, ilyen jelenséggel igen gyakran találkozunk történetében. A bárkát nem védelmezi erős páncélzat, nem rendelkezik elhárító fegyverekkel. Mióta elindult a pünkösdi partoktól, ellenszéllel kell viaskodnia, külső és belső nehézségek hullámai akadályozzák előrejutását. Nem csoda, ha utasait hatalmába keríti a félelem.

Az Úr Jézus jól tudta, milyen bénító ereje van a félelemnek és ezért akarta kiűzni apostolai szívéből. Gyakran felcsendült bátorító, olykor szemrehányó szava: Mit féltek kicsinyhitűek? Az „ellenszél” természetesen éppen azon fáradozik, hogy a megfélemlítés különféle eszközeivel félelmet ébresszen, és megbénítsa a tenni akarókat, és megakadályozza a bárka előbbre jutását.

Tapasztalati tény, hogy a félelem akadályozza meg a legtöbb keresztényt is abban, hogy szavaival és tetteivel tanúságot tegyen keresztény hitéről.

A félelmet legyőző bátorság a Szentlélek különleges ajándéka. Ebben részesültek az apostolok pünkösdi ünnepén és nekünk is Tőle kell kérnünk a bátorság ajándékát. Pál apostol intelme nekünk is szól: „Isten nem a csüggedtség, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét adta nekünk”.

Sokszor felvetődik bennünk a kérdés: Miért kell az Egyháznak állandóan ellenségekkel viaskodnia, miért nem járhatunk nyugodt és csendes vizeken? Erre a kérdésre is Pál apostol válaszol: „Szenvedéseinkkel dicsekszünk, mert tudjuk, hogy a szenvedésből türelem fakad, a türelemből kipróbált erény, a kipróbált erényből reménység”. A megpróbáltatások, igaz próbára teszik hitünket és szeretetünket, de lelki megerősödésünket és tisztulásunkat eredményezik.

Jól tudjuk, hogy a viharos tengeren milyen nagy jelentősége van a parton emelkedő világító toronynak. Megadja a helyes irányt, a part elérésének a lehetőségét. A keresztyén ember számára ilyen remény-sugárt jelent Jézus jelenléte a történelem viharos tengerén. Nemcsak egyszer lépkedett a hullámokon, hanem ígéretéhez híven, mikor viharral küszködünk, itt jár közöttünk.

A hajótörést akkor kerülhetjük el, ha hitünk és szeretetünk mozdulataival feléje fordulunk és vállaljuk a péteri merészséget, és elindulunk feléje a zajló hullámokon. Ezt kell, tennünk, mert Jézus nem ígérte meg követőinek, hogy életünk bárkája elkerüli a viharokat, és a béke és nyugalom csendes öbleiben talál menedéket. Csak azt ígérte meg, hogy életmentő kezét, miként Péter felé, úgy nyújtja felénk is, s kérésünkre beszáll életünk bárkájába. Jelenléte egyetlen záloga a félelmetes hullámok elsimulásának.

Tudjuk, hogy a viharok oka az erkölcsi nihilizmus. Ez pedig neurotikus eredetű, idegrendszerünk torzu-

lásának, sérülésének következménye. Pedig egy olyan ember, vagy társadalom, amely nem hisz élete értelmében, saját jövőjében, menthetlenül elmerül a történelem hullám-sírijában. Olyan nagy érték a hit, hogy még a meggyengült, megropant hitű embernek és nemzetnek is létben fenntartó erő ad.

Jézus azért jött a Földre, hogy szerető öleléssel kiragadjon minket a pusztulás veszedelméből. Sajnos, a mai világ egyre inkább magába zárul és egyre nagyobb a veszélye annak, hogy az alkohol, a kábítószer, az élvezetek, a mammon imáadásában keres menedéket. És ez a földi paradicsomot ígérő Mammonimádás, micsoda pokoli állapotot teremt világszerte e földön.

A pénzimádatól megrokkant hitű ember olyan értékvaktságban szenved, amely képtelen fölismerni az Úr Jézusban utánunk nyúló Isten létét és szeretetét.

Az egyes ember, napjaink magyarja is, és számos nép nagy árat fizetett azért, hogy arra méltatlan, őt kihasználó emberek felé fordult, és rájuk bízta az életét.

Ezzel szemben az Úr Jézus úgy jelent meg az emberi történelem viharos tengerén, mint olyan valaki, Aki másokért, valamennyiünkért él. A keresztyén ember sem önmagáért, hanem másokért élő ember. A keresztyén nem fontolgat, hanem miként Jézus, úgy ő is, kinyújtja kezét mások felé, hogy mentő öleléssel megmentse az elmerüléstől, kiragadjon a sötétség hatalmából, és Világosság Országába segítse. Amen.

F. F.